

ΕΛΕΝΑ
ΓΚΙΚΑ-ΠΕΤΡΟΥΛΑΚΗ

Μια
δασκάλα,
δύο γρόνοι
και ένας
έρωτας

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Μια δασκάλα, δυο φόννοι και ένας έρωτας**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Έλενα Γκίκα-Πετρουλάκη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Έλενα Γκίκα-Πετρουλάκη, 2023
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-5121-3
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-5122-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοαντίτυπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Publishers since 1979

Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800	Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

ΕΛΕΝΑ ΓΚΙΚΑ-ΠΕΤΡΟΥΛΑΚΗ

Μια
δασκάλα,
δύο γρόνοι
και ένας
έρωτας

Στους Πετρουλάκηδες μου, Γιώργο, Γιάννη και Δήμητρα

1η Ιανουαρίου 2000

Το χιόνι έπεφτε σε αραιές, αραχνούφαντες νιφάδες, που έλιωναν αμέσως μόλις έσμιγαν με το υγρό λιθόστρωτο μονοπάτι. Οι δύο φιγούρες, σφιχταγκαλιασμένες, φαίνονταν σαν να χόρευαν στον σιωπηλό ρυθμό της χιονόπτωσης. Πνιχτά βογκητά και βαριές ανάσες συνόδευαν τις σπασμωδικές κινήσεις τους.

Από το φωτισμένο σπίτι στο βάθος του κήπου, έφτανε σαν από άλλον κόσμο ο ήχος της γιορτινής μουσικής.

Θα ήταν μάταιο να φωνάξει. Στο σπίτι δεν είχαν ακούσει καν τον πυροβολισμό. Τα κλειστά παράθυρα και η δυνατή μουσική είχαν φροντίσει γι' αυτό. Δεν υπήρχε η παραμικρή ελπίδα να ακούσουν μια κραυγή που θα καλούσε σε βοήθεια.

Ο Ορέστης Ερμείδης ήταν σίγουρα νεκρός. Τον είχε δει να πέφτει με το κεφάλι διαλυμένο από τη σφαίρα. Για λίγο είχε παγώσει. Ύστερα με βήματα βαριά, σαν να περπατούσε μέσα σε νερό, άρχισε να ακολουθεί τον φονιά του που απομακρυνόταν. Δεν κατάλαβε ποτέ άρχισε να τρέχει. Ούτε πώς έγινε και όρμησε πάνω του.

Πάλεψαν με το όπλο του φόνου ανάμεσά τους. Το γράπωσαν και οι δύο με όλη τους τη δύναμη. Αγωνίστηκαν να το αποσπάσουν. Τα δευτερόλεπτα, σαν εναρμονισμένα με τις νοηλικές χιονονιφάδες, κυλούσαν αργά. Κι ύστερα εκείνος ο τρομακτικός κρότος και ο χρόνος επιταχύνθηκε. Το όπλο ανάμεσα στα δύο κορμιά είχε εκπυρσοκροτήσει. Για λίγο δε σάλεψε κανείς

τους. Σαν να περίμεναν με κομμένη την ανάσα την ετυμηγορία ενός ανελέητου δικαστή.

Μια στιγμή μετά, τα χέρια του Αργύρη Γιαννόπουλου παρέλυσαν. Έπεσε στα γόνατα. Το σώμα του έγειρε. Ξειψύχησε πριν το πρόσωπό του αγγίξει το κρύο στρώμα του χιονιού.

Συστάσεις

Με λένε Μελίνα και είμαι υπερ-ενσυναισθητική. Με αυτή μου την ιδιαιτερότητα θα μπορούσα να βγάλω το ψωμί μου κάνοντας το μέντιουμ, όπως ημανούλα μου. Θα μπορούσα επίσης να έχω ακολουθήσει τα βήματα του μπαμπά μου, που είναι ιδιωτικός ερευνητής. Αν είχα κάνει μια απ' αυτές τις επιλογές, δε θα ήταν περίεργο που βρέθηκα μπλεγμένη σε μια υπόθεση διπλής ανθρωποκτονίας και αθεράπευτα ερωτευμένη με έναν απ' τους υπόπτους. Αλλά δεν είμαι ούτε μέντιουμ ούτε ντετέκτιβ. Είμαι απλώς μια δασκάλα σε αναμονή του διορισμού της.

Το όνομά μου το επέλεξε ημανούλα μου, συνδυάζοντας τις δυο μεγάλες της αγάπες. Τη ζαχαροπλαστική και τη μελλοντολογία.

Οι προσγειωμένοι και καθωσπρέπει άνθρωποι μάλλον επιλέγουν τη ζαχαροπλαστική για επάγγελμα και τη μελλοντολογία ως χόμπι. Ημανούλα έκανε το ανάποδο. Κι έτσι έχουμε καταντήσει οικογενειακώς να έχουμε τόση ζάχαρη στο αίμα μας, που μέχρι και τα κουνούπια μάς βλέπουν για επιδόρπια. Παράλληλα ζούμε σε ένα σπίτι τίγκα στους αστρολογικούς χάρτες και στις τράπουλες ταρό. Από το σαλόνι μας διέρχονται καθημερινά διάφοροι απελπισμένοι, προκειμένου να εισέλθουν στο δωμάτιο που στεγάζει μια από τις τρεις οικογενειακές μας επιχειρήσεις, δηλαδή το στούντιο της χαρismaticής μέντιουμ.

Ημανούλα μου μπορεί να είναι πιο γλυκιά και από τις μαρ-

μελάδες της, αλλά χαρισματικό μέντιουμ δεν είναι. Έχει απλώς αναπτυγμένη ενσυναίσθηση και αντιλαμβάνεται εύκολα το τι θέλουν να ακούσουν οι πελάτες της. Και αυτή ακριβώς την ικανότητα ενσυναίσθησης μου την κληροδότησε σε πολλαπλάσιο βαθμό.

Η υπερ-ενσυναίσθηση είναι κάτι σαν την τηλεπάθεια, με τη διαφορά πως δεν ακούς τις σκέψεις των άλλων, αλλά νιώθεις τα συναισθήματά τους. Δεν είναι ένας όρος που μπορεί να συζητηθεί σε επιστημονικά συμπόσια. Και αν κάποιος ισχυριστεί πως τη διαθέτει, είναι βέβαιο πως σχεδόν πάντα θα πρόκειται για ψυχοπαθή ή απατεώνα. Σχεδόν πάντα. Επειδή όλοι οι κανόνες έχουν εξαιρέσεις, και σε αυτόν τον κανόνα η εξαίρεση είμαι εγώ.

Χωρίς τη μανούλα μου, η ζωή μου εύκολα θα έμοιαζε με ατελείωτη βόλτα σε ένα συναισθηματικό τρενάκι του τρομού. Φανταστείτε τι τεράστια ταλαιπωρία θα μπορούσε να είναι για κάποιον σαν εμένα μια απλή διαδρομή με το μετρό σε ώρα αιχμής. Συνήθως, η συντριπτική πλειονότητα των επιβατών δεν έχει κερδίσει το τζόκερ. Από την Ανθούπολη μέχρι το Σύνταγμα, έρχομαι αντιμέτωπη με κάθε μορφής στενοχώρια που μπορεί να πηγάζει από χωρισμούς, χρεοκοπίες, αρρώστιες, θανάτους και ό,τι άλλο θλιβερό βάζει ο νους σας.

Ευτυχώς για μένα, είχα από νήπιο την καθοδήγηση της μανούλας και έμαθα να ενεργοποιώ το «χάρισμά μου» κατά βούληση και να το αξιοποιώ τόσο για το δικό μου καλό όσο και για των άλλων.

Ένας από αυτούς τους άλλους είναι ο Βαγγέλης.

Ο Βαγγέλης είναι ο αδελφός μου. Με το που πάτησε τα δώδεκα, αποφάσισε πως ως Βαγγέλης δε θα έκανε ποτέ μεγάλη καριέρα και απαίτησε να τον αποκαλούμε Έβανς. Το Έβανς, σε συνδυασμό με το εντελώς παραπλανητικό επώνυμό μας, που είναι Νιάρχος, θεωρήθηκε αρκετά εντυπωσιακό, ώστε να του εξασφαλίσει μελλοντική καταξίωση.

Ο Έβανς γεννήθηκε την ίδια μέρα μ' εμένα, αλλά στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού. Ήταν το ζωντανό αποτέλεσμα μιας μυκονιάτικης νύχτας πάθους του πατέρα μου με μια Αμερικανίδα τουρίστρια. Όπως ισχυρίστηκε εκ των υστέρων ο μπαμπάς μας, η νύχτα αυτή προηγήθηκε κατά λίγες ώρες από τη γνωριμία του με τη μανούλα μου.

Σύμφωνα με τα επίσημα και αδιαμφισβήτητα πρακτικά της οικογενειακής μας ιστορίας, δηλαδή τις αφηγήσεις της μανούλας, ο Έβανς κατέφτασε στο σπίτι μας στην τρυφερή ηλικία των τριών μηνών. Τον έφερε η δική του μάνα, η οποία, αφού στόλισε τον πατέρα μας με μια σειρά από καθόλου κολακευτικά επίθετα, αποχώρησε οριστικά αφήνοντας το βρέφος αμανάτι.

Έπειτα από αυτή τη σοκαριστική εξέλιξη, η μανούλα έπεσε σε βαθύ στοχασμό μερικών λεπτών και τελικά αποφάσισε να κρατήσει τον Έβανς, που έμοιαζε με «ροδομάγουλη τουλουμπίτσα». Της πήρε λίγο παραπάνω χρόνο για να πειστεί να κρατήσει και τον πατέρα μας. Τον συγχώρησε τελικά, γιατί όπως λέει: «Μόνο μια ισχυρή αστρολογική συγκυρία θα μπορούσε να ευθύνεται για δύο εγκυμοσύνες μέσα σε είκοσι τέσσερις ώρες».

Εκτός από το στούντιο της μανούλας, στο ίδιο οίκημα εδρεύει και το γραφείο ιδιωτικών ερευνών του μπαμπά. Γενικά όλες οι οικογενειακές μας επιχειρήσεις στεγάζονται στο ίδιο δίπατο κτίσμα, που κάποτε, ελπίζουμε στο πολύ πολύ μακρινό μέλλον, θα το κληρονομήσει η μανούλα από τη γιαγιά της.

Ως ιδιωτικός ερευνητής, ο μπαμπάς μας, που είναι με διαφορά το πιο σοβαρό μέλος της οικογένειας, αναλαμβάνει κατά το πλείστον κοινότητες υποθέσεις συζυγικών παρακολουθήσεων ή ανεύρεσης χαμένων προσώπων. Το όνειρο του αδελφού μου όμως είναι να τον διαδεχθεί και να προσδώσει στο γραφείο αίγλη διεθνούς φήμης μέσα από τη διαλεύκανση στυγερών εγκλημάτων.

Ο Έβανς δεν έχει την ικανότητα να νιώθει τα συναισθήματα των άλλων. Μπορεί όμως με αξιοθαύμαστη μαεστρία να μου

μεταδίδει τα δικά του. Εξαιτίας του έχω εμπλακεί σε αναρίθμητες περιπέτειες, που θα μπορούσαν να γεμίσουν τόνους βιβλία.

Από όλες όμως τις παράξενες ιστορίες μας, ετούτη εδώ ένιωσα την ανάγκη να την καταγράψω. Επειδή αυτή εξελίχθηκε στην ιστορία της ζωής μου.

Επειδή ως συγγραφέα δε με λες και ιδιαίτερα προικισμένη, μην περιμένετε και πολλά. Θα περιγράψω όσα έγιναν με τη μεγαλύτερη δυνατή ακρίβεια, αλλά λιτά και απέριττα, υπό μορφή ημερολογιακής καταγραφής.

Τα γεγονότα που θα αφηγηθώ ξεκίνησαν σε σημαδιακή μέρα. Παρασκευή και δεκατρείς, τον Δεκέμβριο του 2019.

Παρασκευή 13 Δεκεμβρίου 2019

Εκείνο το πρωί, η μανούλα σέρβιρε στο τραπέζι τα φρεσκο-λιπημένα κρουασάν με γέμιση σπιτικής πραλίνας, χωρίς να συνοδεύσει με ημερήσιες προβλέψεις. Εκ των υστέρων ισχυρίστηκε πως «στον αστρολογικό χάρτη της ημέρας ήταν φανερό πως θα ξεκινούσε μια μοιραία αλληλουχία γεγονότων».

Όπως πάντα, τρώγαμε με όρεξη τα καλούδια που είχε ετοιμάσει, συζητώντας για το πρόγραμμα της ημέρας και πειράζοντας καλοπροαίρετα ο ένας τον άλλον.

Το χιούμορ από το σπίτι μας δε λείπει ποτέ. Αυτό οφείλεται σε δύο λόγους. Πρώτον, στους τόνους ζάχαρης που καταναλώνουμε, με αποτέλεσμα να είμαστε μονίμως ντοπαρισμένοι. Δεύτερον, στο ότι το χιούμορ αποτελεί την καλύτερη θωράκιση για τις υπερευαίσθητες συναισθηματικές μου κεραιές, και η οικογένειά μου φροντίζει να μου το προσφέρει σε δόσεις ισόποσες με τη ζάχαρη.

«Έχεις πολλά μαθήματα σήμερα, Μελένια μου;» με ρώτησε η μανούλα βάζοντας τηγανίτες στο πιάτο μου.

«Όχι. Μόνο τον Μιχαλάκη που θα έρθει το μεσημέρι. Το πρωινό μου είναι ελεύθερο».

Η τρίτη, ας την πούμε οικογενειακή, επιχείρηση είναι η δική μου. Κάνω ιδιαίτερα μαθήματα σε παιδιά δημοτικού με μαθησιακές δυσκολίες, ενώ αναμένω τον διορισμό.

«Τι γλυκό παιδί ο Μιχαλάκης! Και πόσο έχει αλλάξει από τότε που τον ανέλαβες!» είπε χαρίζοντάς μου ένα απ' τα γεμάτα λατρεία χαμόγελά της.

«Η Μελίνα με το χάρισμα που έχει κάνει θαύματα με τα παιδιά», υπερθεμάτισε ο πατέρας μου.

«Με τα παιδιά είναι εύκολο να κάνεις θαύματα», σχολίασα σεμνά. «Όταν καταλαβαίνουν πως πραγματικά τα νιώθεις, γίνονται πολύ δεκτικά στις θετικές επιρροές».

«Όλοι οι άνθρωποι θέλουμε να μας νιώθουν, Μελένια μου», επισήμανε η μανούλα.

«Ναι, δε λέω...» συμφώνησα χλιαρά. «Αλλά με τους ενηλίκους είναι αλλιώς. Οι περισσότεροι με χρησιμοποιούν για ράφι. Αφήνουν πάνω μου το συναισθηματικό τους φορτίο και μετά πάνε και φορτώνονται με ένα βαρύτερο».

«Ο Ανδρέας Παπανδρέου φταίει για όλα», δήλωσε η προγιαγιά μου μασουλώντας ένα μπισκότο σοκολάτας.

Η γιαγιά μας, όπως την αποκαλούμε όλοι, είναι ογδόντα εννέα χρόνων. Πιθανολογούμε πως έχει κάποιο περίεργο σύνδρομο, το οποίο και εξηγεί τη μονοκόμματη συμπεριφορά της, τις χαριτωμένες εμμονές της, τις μνημειώδεις υπολογιστικές της ικανότητες και την υπερφυσική μνήμη της. Εδώ και εφτά χρόνια, τα πόδια της δεν περπατάνε αλλά το μυαλό της εξακολουθεί να τρέχει με ταχύτητες Τζαμαϊκανού σπρίντερ και τα δάχτυλά της πετάνε πάνω στο πληκτρολόγιο του λάπτοπ.

«Γιατί φταίει ο Παπανδρέου, γιαγιά;» ρώτησε ο πατέρας μου εύθυμα.

«Στις έξι Φεβρουαρίου του χίλια εννιακόσια ογδόντα δύο κατάργησε τις σχολικές ποδιές», διευκρίνισε εκείνη, σίγουρη πως αυτό εξηγούσε τα πάντα.

Η μανούλα, που τα πρωινά αποφεύγει τις πολιτικές συζητήσεις, επειδή, όπως ισχυρίζεται, διαταράσσουν το ενεργειακό μας πεδίο, κούνησε συγκαταβατικά το κεφάλι της και έστρεψε την προσοχή της στον Έβανς.

«Εσύ, τουλουμπάκι μου, σαν λίγο σιωπηλός μού φαίνεσαι σήμερα», παρατήρησε.

Μια ματιά στον Έβανς αρκούσε για να διαπιστώσω πως κά-

τι τον απασχολούσε. Κάτι πονηρό και σκανδαλιάρικο, που πιθανότατα θα με έβαζε σε μπελάδες.

«Σήμερα έχω ένα προαίσθημα πως κάτι ξεχωριστό θα συμβεί», είπε στοχαστικά.

Τα προαισθήματα όπως και τα γαλακτομούρεκα ανήκουν στην αποκλειστική δικαιοδοσία της μανούλας. Το να έχει ο Έβανς προαίσθημα ήταν τόσο μη ρεαλιστικό όσο και το να ανοίγει φύλλο Βηρυτού.

«Τι σκαρώνεις, Έβανς;» τον ρώτησα χωρίς περιστροφές.

Στην οικογένειά μου οι κανόνες είναι λίγοι και καλοί. Ένας απ' αυτούς είναι πως μεταξύ μας δε λέμε ποτέ ψέματα.

Ο Έβανς με κοίταξε με δήθεν ένοχο ύφος. Λέω δήθεν επειδή ο ενθουσιασμός του ήταν τόσο έντονος που παραλίγο να σηκωθεί και να αρχίσω να χορεύω τον ικαριώτικο. Οι ενοχές του για την ανακρίβεια που είχε ξεφουρνίσει δεν ήταν παρά ένα αχνό, φευγαλέο συννεφάκι στον καταγάλανο ουρανό της συναισθηματικής του κατάστασης.

«Τι σκαρώνεις, Έβανς;» επανέλαβε ο πατέρας μου.

«Τουλουμπάκι μου, σκαρώνεις κάτι;» ρώτησε και η μανούλα ανασηκώνοντας τα φρυδιά.

«Τα κομμάτια σοκολάτας στα μπισκότα κολλάνε στη μασέλα μου», διαπίστωσε η γιαγιά, συνεισφέροντας εποικοδομητικά στην κουβέντα.

Ο Έβανς μάς κοίταξε έναν έναν με μάτια που έλαμπαν. «Λοιπόν, θα σας πω!» είπε και ανασκουμπώθηκε. «Ο Ντίνο...»

«Καταλήξατε σε ημερομηνία για το μεγάλο γεγονός;» τον έκοψε η μανούλα.

«Άλλο θέλω να πω...» έκανε πάλι να μιλήσει ο Έβανς.

«Μην το καθυστερείς, τουλουμπάκι μου», τον συμβούλεψε η μανούλα. «Έχετε εκπληκτική συναστρία!»

«Στις είκοσι Ιουλίου του χίλια εννιακόσια εξήντα εννιά πατήσαμε στο φεγγάρι», δήλωσε με βεβαιότητα η γιαγιά, διευρύνοντας την κουβέντα περί συναστρίας.

«Σωστά!» συμφώνησε ο πατέρας. «Ο Νιλ Άρμστρονγκ και...»
 «Έλα, καλέ μπαμπά, άφησε τον Έβανς να ολοκληρώσει!»
 τον έκοψα ανυπόμονα.

«Μωρό μου, μην αποτρέπεις τη γιαγιά απ' το να συμμετέχει στη συζήτηση!» με συνέτισε εκείνος.

«Ο Ανδρέας Παπανδρέου φταίει...» συμπέρανε η γιαγιά επανερχόμενη στο κύριο θέμα της ημερήσιας διάταξής της.

«Ναι, γιαγιά μου, δεν έπρεπε να καταργήσει τις ποδιές απ' τα σχολεία, κατέστρεψε την κοινωνία με αυτό το πράγμα», συμφώνησα υπομονετικά και στράφηκα πάλι στον Έβανς. «Σε ακούμε!» τον παρότρυνα.

«Συνεχίζω... Ο Ντίνος, όπως ξέρετε, εργάζεται στο σπίτι του Ιάσονα Ερμείδη ως συνοδός και γραμματέας της γιαγιάς του...»

«Είναι πολύ ευγενής εργασία το να φροντίζεις ηλικιωμένους...» παρενέβη η μανούλα, καμαρώνοντας για τον μέλλοντα γαμπρό της και από αρχαιοτάτων χρόνων κολλητό μου.

«Τι έλεγες, Έβανς μου;» επέμεινα πριν προλάβει κάποιος να αρπάξει την πάσα της μανούλας και ξαναβγάλει την μπάλα εκτός τερέν.

«Η γιαγιά του Ερμείδη τον εμπιστεύεται απόλυτα. Άλλωστε τον έχει μαζί της τρία χρόνια τώρα», είπε γρήγορα ο Έβανς.

«Μη μου πεις πως θα του γράψει κανένα καράβι!» τον διέκοψε ο πατέρας γελώντας.

«Για συνέχισε, Έβανς», επανέλαβα σταθερά. Κρίνοντας από τον ενθουσιασμό του, ήξερα πως η πηγή της χαράς του δεν είχε καμία σχέση με οικονομικές απολαβές. Τον αδελφό μου μόνο η προοπτική να γίνει αντάξιος του Σέρλοκ Χολμς μπορούσε να τον εξιτάρει έτσι.

«Ο Ντίνος, λοιπόν, έπεισε την κυρία Ερμείδη να μας αναθέσει την έρευνα για τη δολοφονία του γιου της!» μας αποκάλυψε θριαμβευτικά.

Ο πατέρας μας, που εκείνη τη στιγμή έπινε μια γουλιά καφέ,

κόντεψε να πνιγεί απ' τα γέλια. «Τι να μας αναθέσει;» ρώτησε σαν να αμφέβαλλε για την ακοή του.

«Πότε δολοφονήθηκε ο γιος της κι εμείς δεν ακούσαμε τίποτα;» ρώτησα σοκαρισμένη. Αν και αποφεύγω τα δελτία ειδήσεων όπως ο διάβολος το λιβάνι, κάτι τόσο μεγάλο θα το είχα μάθει.

«Την καημένη τη γυναίκα! Πόσο πρέπει να πόνεσε όταν έχασε το σπλάγχο της!» είπε συμπονετικά ημανούλα.

«Μελίνα μου, δεν το άκουσες ποτέ, επειδή έγινε στην αλλαγή του μιλένιουμ! Εσύ ήσουν πέντε χρόνων τότε!» διευκρίνισε ο πατέρας μου γελώντας ακόμα.

«Τέτοιος πόνος δεν ξεχνιέται ποτέ! Λουκουμάκια μου, δεν ξέρω τι θα έκανα αν σας έχανα!» δήλωσε ημανούλα απευθυνόμενη σ' εμένα και στον Έβανς.

«Τα λουκούμια κολλάνε στα δόντια μου», μας ενημέρωσε ηγιαγιά.

«Ο Ντίνος υποσχέθηκε στην κυρία Ερμείδη πως μπορούμε να βοηθήσουμε... Θα τον αφήσουμε να εκτεθεί;» διαμαρτυρήθηκε ο Έβανς.

«Ο Ντίνος έπρεπε να με ρωτήσει πριν υποσχεθεί κάτι εκ μέρους μου. Και στο κάτω κάτω τι νόημα έχουν όλα αυτά; Το έγκλημα έχει παραγραφεί!» τόνισε ο μπαμπάς μας.

«Εφτά χιλιάδες διακόσιες ογδόντα εφτά ημέρες», υπολόγισε αυτόματα ηγιαγιά βγάζοντας τη μασέλα της και παρατηρώντας την εξονυχιστικά.

«Μπράβο, γιαγιά, έτσι πρέπει να είναι», επικρότησε ο Έβανς. «Το έγκλημα δεν έχει παραγραφεί. Παραγράφεται σε δεκαοχτώ μέρες από σήμερα!» Το ύφος του θα μπορούσε κάλλιστα να συνοδεύει τη λέξη «γκοοοο!»

*Σάββατο 14 Δεκεμβρίου 2019
Δεκαεφτά μέρες πριν από την παραγραφή*

Το προηγούμενο απόγευμα, το υποτιθέμενο προαίσθημα του Έβανς είχε φυσικά επιβεβαιωθεί. Ο Ντίνος είχε καλέσει τον πατέρα μας με την επίσημη ιδιότητα του γραμματέως της κυρίας Κυβέλης Ερμείδη, για να κλείσει ραντεβού.

Όπως ήταν αναμενόμενο, εκείνο το σαββατιάτικο πρωινό αναλώθηκε σε συζητήσεις για το κατά πόσο έπρεπε ή όχι να αναλάβει την υπόθεση το οικογενειακό γραφείο ερευνητών.

Ο πατέρας μας πίστευε πως οποιαδήποτε σχετική έρευνα θα ήταν μάταιη. Ο Έβανς επέμενε πως με το αστυνομικό του δαιμόνιο θα έβαζε τα γυαλιά στην ελληνική αστυνομία που είχε αποτύχει να εξιχνιάσει το έγκλημα πριν από είκοσι χρόνια. Η μανούλα μάς διαβεβαίωσε πως οι πλανήτες ευνοούσαν τις νέες συνεργασίες. Η γιαγιά μάς ενημέρωσε πως είχαν περάσει εφτά χιλιάδες διακόσιες ογδόντα οχτώ μέρες από το μιλένιουμ.

«Μα τι έχουμε να χάσουμε αν προσπαθήσουμε;» διαμαρτυρήθηκε ο Έβανς προσπαθώντας να κάμψει τις αντιστάσεις του πατέρα.

«Χρόνο», απάντησε σταθερά εκείνος κόβοντας ένα κομμάτι από το γεμιστό με κρέμα κάστανου τσουρέκι που μόλις είχε καταφτάσει στο τραπέζι.

«Μα θα πληρωθούμε έτσι κι αλλιώς! Και μάλιστα αδρά!» προσπάθησε να τον μεταπείσει ο αδελφός μου.

«Τουλουμπάκι μου, η αξία του χρόνου δε μετριέται σε χρή-

μα. Μετριέται στα σκαλοπάτια της εξέλιξης που θα ανεβούμε στο πέρασμά του», είπε η μανούλα, βαθιά φιλοσοφημένα.

«Έπειτα από τόσα χρόνια, δε θα βρεις ούτε έναν αξιόπιστο μάρτυρα! Ποιος θα θυμάται λεπτομέρειες;» συνέχισε τα επιχειρήματά του ο πατέρας μας.

«Η κυρία Ερμείδη!»

«Η κυρία Ερμείδη ό,τι γνώριζε σίγουρα το είχε πει τότε στην αστυνομία. Αν οι πληροφορίες της ήταν σημαντικές δε θα είχε μείνει άλυτη η υπόθεση!»

Ο Έβανς βλέποντας πως έχανε έδαφος στράφηκε σ' εμένα με ικετευτικό βλέμμα.

Η νοερή του έκκληση με έπιασε απροετοίμαστη και η λαχτάρα του, αν και απρόσκλητη, θρονιάστηκε με θράσος στο σαλόνι της ψυχής μου, σαν να της είχα πει «βόλεψου, καλέ, σαν στο σπίτι σου».

«Μπαμπά, θα είναι τέλειο αν τα καταφέρετε! Κι αν όχι, θα έχετε τουλάχιστον προσπαθήσει...» άκουσα τον εαυτό μου να λέει καθ' υπαγόρευση του συναισθηματικού μου εισβολέα.

Όπως συνέβαινε πάντα, η παρέμβασή μου απέδωσε καρπούς. Ο μπαμπάς μου, γνωρίζοντας τις ευαισθησίες μου, δε μου χαλάει ποτέ χατίρι. Ξέρει πως ο πιο σίγουρος τρόπος για να με στενοχωρήσει είναι το να στενοχωρήσει κάποιον που αγαπώ, και αυτή η εξ αντανakλάσεως στενοχώρια τού φαίνεται πολύ άδικη για να την επιτρέψει. Ο Έβανς απ' την άλλη δεν έχει κανένα πρόβλημα να αξιοποιεί προς όφελός του την κατάσταση. Το να ενδώσει ο πατέρας μας, από φόβο μήπως μου μεταδοθούν δυσάρεστα συναισθήματα, είναι στοίχημα κερδισμένο εν τη γενέσει του, και ο αδελφός μου ποντάρει σ' αυτό με κάθε ευκαιρία.

«Εντάξει, ας την ακούσουμε...» υποχώρησε ο πατέρας μας. «Αλλά εσύ, Μελίνα, θα την περάσεις από τεστ πρώτα. Να βεβαιωθούμε πως δεν πρόκειται για καμιά ανισόρροπη...» πρόσθεσε αδιαπραγμάτευτα.

Το τεστ στο οποίο αναφέρθηκε δεν ανήκει στις αγαπημένες

μου ασχολίες. Όμως, ο Έβανς και οι επιθυμίες του κάθονταν ακριβώς απέναντί μου και με είχαν γραπώσει για τα καλά. Το μόνο που μπορούσε να με ελευθερώσει από τα νύχια του διακαούς πόθου του ήταν η ευωδιά της κανέλας από τη φρεσκοψημένη γαλατόπιτα. Μπουκώθηκα και δεν έφερα την παραμικρή αντίρρηση.

Στις έξι ακριβώς, η πολυτελής λιμουζίνα της κυρίας Ερμείδη πάρακαρε έξω από το σπίτι μας. Εγώ ήμουν στημένη στο μπαλκόνι του πάνω ορόφου και παρακολουθούσα διακριτικά την άφιξή της. Ο σοφέρ, που βγήκε από το όχημα και έσπευσε να της ανοίξει την πόρτα, ήταν ένα ντερέκι δύο μέτρα. Η κυρία Ερμείδη βγήκε στον δρόμο ακολουθούμενη από τον Ντίνο. Ακόμα και ο Ντίνος δίπλα της έδειχνε να έχει αποκτήσει αριστοκρατικό αέρα.

Παρατηρώντας την από ψηλά αναρωτήθηκα πόσο δυνατό πολιτισμικό σοκ θα είχαν προκαλέσει στην ηλικιωμένη γυναίκα η σημερινή της βόλτα στα δυτικά προάστια και η ταλαιπωρημένη μονοκατοικία μας. Για να καταλάβετε πόσο ταλαιπωρημένη είναι, αρκεί να σας πω πως η προγιαγιά μου την κληρονόμησε από τον γιο της και παππού μου, που έχει πεθάνει εδώ και είκοσι τρία χρόνια.

Μπήκα στο γραφείο, κλείνοντας πίσω μου την μπαλκονόπορτα. Η μανούλα είχε από πριν εφοδιάσει το ψυγείο του επάνω ορόφου με σπιτική λεμονάδα και είχε ετοιμάσει δυο πιατέλες με διαφορετικά είδη κέικ και μπισκότων. Πάντα φροντίζουμε οι πελάτες μας να φεύγουν με ανεβασμένο ζάχαρο, αλλά ειδικά εκείνη τη μέρα, η μανούλα είχε ξεπεράσει τον εαυτό της. Τακτοποίησα τα κεράσματα στο στρογγυλό τραπέζι του σαλονιού, ενώ η κυρία Ερμείδη και η συνοδεία της ανέβαιναν τις σκάλες.

Ο πατέρας μου καθόταν στην πολυθρόνα του, προσπαθώντας να δείχνει χαλαρός. Μάταια όμως. Η νευρική του έκανε τις ψυχικές μου χορδές να δονούνται σαν χορδές μπουζουκιού στα χέρια μανιακού πεντάχρονου. Δεν τον αδικούσα. Δε σε επισκέ-

πτονται κάθε μέρα άνθρωποι που συμπεριλαμβάνονται στις λίστες με τους πλουσιότερους της χώρας.

Η πόρτα άνοιξε, και ο Έβανς, που είχε σπεύσει να υποδεχτεί την υποψήφια πελάτισσα στην κάτω είσοδο, φάνηκε στο κατώφλι. «Παρακαλώ, περάστε», τους είπε με μια επισημότητα που θα ήταν κατάλληλη αν τους έμπαζε στο προεδρικό μέγαρο.

Ο πατέρας μας, που είχε πάρει το «έχω λύσεις για όλα» επαγγελματικό του ύφος, πλησίασε για να ανταλλάξει χειραψίες.

«Να σας συστήσω τον πατέρα μου», είπε ο Έβανς.

«Σταύρος Νιάρχος», αυτοσυστήθηκε εκείνος τείνοντας το χέρι του.

Η κυρία Ερμείδη άπλωσε το δικό της με το μπράτσο κολλημένο στα πλευρά της, σαν να φοβόταν μήπως ο πατέρας μου το πάρει και φύγει.

«Έχετε κάποια σχέση με τη γνωστή οικογένεια;» τον ρώτησε.

«Όχι, καμία σχέση», διευκρίνισε ο πατέρας μου, προς μεγάλη απογοήτευση του Έβανς. Η δική του εκδοχή απάντησης σ' αυτή την κοινότοπη ερώτηση ήταν ένα αόριστο «υπάρχει μια μακρινή συγγένεια».

«Να σας γνωρίσω και την κόρη μου, τη Μελίνα, που κατά καιρούς με βοηθά στις υποθέσεις του γραφείου», είπε και στράφηκε προς το μέρος μου, δίνοντας το έναυσμα για το οικογενειακό μας τεστ.

Δεν κάνω τεστ σε κάθε άνθρωπο που γνωρίζω. Δεν είμαι ούτε αδιάκριτη, ούτε κουτσομπόλα, ούτε μαζοχίστρια. Το ότι το κάνω συχνά πυκνά στους πελάτες του πατέρα μου και ενίοτε και της μητέρας μου δεν αποτελεί προσωπική απόλαυση, αλλά δυσάρεστο οικογενειακό καθήκον.

Άπλωσα το χέρι μου στην κυρία Ερμείδη τη στιγμή που ο πατέρας μου αντάλλασε αβρότητες με τον Ντίνο. Τα μάτια μας συναντήθηκαν και η σύνδεση έγινε αυτόματα. Ο ψυχικός της κόσμος άρχισε να εκπέμπει πληροφορίες με καθαρότητα δυνατού ασυρμάτου.

Η κυρία Ερμείδη θα μπορούσε να παραδίδει μαθήματα ονομασμού. Απόμακρη, με μπόλικη δόση υπεροψίας, και φορτωμένη με τόσα κοσμήματα που θα έλεγες πως έχει μετοχές στον οίκο Bulgari, πράγμα που καθόλου δεν αποκλείεται.

Όλα αυτά όμως είναι για εκείνους που βλέπουν την επιφάνεια, κι εγώ δεν είμαι τέτοιο κορίτσι. Απτόητη από το εκατό καρδιναλίων ύφος της, βούτηξα ανενδοίαστα στα βάθη της ύπαρξής της. Κι εκεί βρήκα μόνο θλίψη ανάμεικτη με ανίσχυρη οργή. Η απώλεια του παιδιού της την είχε γονατίσει και η ανημποριά της να τιμωρήσει τον υπαίτιο δεν της είχε επιτρέψει ποτέ να ξανασταθεί όρθια.

Είδα τον πατέρα μου να με κοιτά ερωτηματικά και ένευσα ανεπαίσθητα, δίνοντάς του το σήμα πως δεν έβλεπα κανένα λόγο να μην προχωρήσουμε μαζί της. Η κυρία Ερμείδη ήταν βαθιά πληγωμένη. Αλλά όχι ανισόρροπη.

Καθίσαμε στις γιαλαντζί δερμάτινες πολυθρόνες γύρω από το τραπέζακι κι εγώ γέμισα τα ποτήρια με λεμονάδα και πρόσφερα σε όλους γλυκά. Ο Έβανς και ο Ντίνος, που είναι εθισμένοι στις δημιουργίες της μανούλας, δεν αντιστάθηκαν. Η κυρία Ερμείδη αρνήθηκε να δοκιμάσει οτιδήποτε, πασχίζοντας να περιορίσει την επαφή της με τον χώρο αποκλειστικά στην περιοχή των οπισθίων της που αναγκαστικά εφάπτονταν με την επιφάνεια της πολυθρόνας.

«Κύριε Νιάρχο, νομίζω πως γνωρίζετε τον σκοπό της επίσκεψής μου», είπε η ηλικιωμένη, κόβοντας κάθε διάθεση για κουβεντούλες περί ανέμων και υδάτων.

«Ναι, γνωρίζω κάποια πράγματα και δε σας κρύβω πως αφού κλείσαμε το ραντεβού μας έκανα και μια μικρή έρευνα ώστε να φρεσκάρω τη μνήμη μου. Φυσικά όμως πρέπει να τα ακούσω από εσάς με κάθε λεπτομέρεια».

«Θα σας τα πω... Γι' αυτό είμαι εδώ». Η έκφρασή της ήταν αξιοθαύμαστα ήρεμη. Εγώ όμως άκουγα πεντακάθαρα το υπόκωφο βουητό από τον ανταριασμένο ωκεανό του ψυχικού πόνου της.

«Τα ξημερώματα της πρώτης Ιανουαρίου του δύο χιλιάδες, κάποιος σκότωσε δύο ανθρώπους στον κήπο του σπιτιού μας. Ο ένας ήταν ο κηπουρός μας, που βρέθηκε στον δρόμο του δολοφόνου και πάλεψε μαζί του για να τον σταματήσει. Ο άλλος... ήταν ο γιος μου».

Τα λόγια της, λες και τα είχα ξεστομίσει εγώ, έκαναν το στόμα μου πικρό σαν να είχα μασήσει άγουρο νεράντζι. Σχεδόν μηχανικά, μπουκώθηκα με ένα μπισκότο φιστικοβούτυρου για να διώξω τη δυσάρεστη αίσθηση. Μάταια. Είχα ποτιστεί ολόκληρη από την πίκρα της κυρίας Ερμείδη.

«Το γνωρίζω αυτό», απάντησε ο πατέρας μου. «Όπως επίσης γνωρίζω πως, παρά τις μακροχρόνιες έρευνες, δε στάθηκε δυνατή η σύλληψη του δράστη... Τι σας κάνει να πιστεύετε πως μια νέα έρευνα θα είχε διαφορετικό αποτέλεσμα;»

Η γυναίκα ανασήκωσε ελαφρά τα φρύδια. «Μα φυσικά το ιδιαίτερο χάρισμα της κόρης σας. Αν βέβαια αληθεύουν όσα μου έχει πει ο γραμματέας μου...»

Δύο εύχητα γκλουπ ακούστηκαν μόλις το ξεστόμισε. Το ένα ήταν δικό μου. Το άλλο ήταν του Έβανς, που μόλις είχε συνειδητοποιήσει πως σε αυτή την ιστορία θα είχε τελικά ρόλο κομπάρσου.

*Κυριακή 15 Δεκεμβρίου 2019
Δεκαέξι μέρες πριν από την παραγραφή*

Το πώς έγινε και κατέληξα εκείνο το πρωί στη μαύρη, πολυτελή λιμουζίνα δεν το πολυκατάλαβα. Το προηγούμενο απόγευμα, οι συμπίπτουσες επιθυμίες της κυρίας Ερμείδη, του Ντίνου και κυρίως του Έβανς είχαν τόση ένταση που νίκησαν κατά κράτος τόσο τις αντιστάσεις μου όσο και τη συναισθηματική επίδραση που είχε πάνω μου η απροθυμία του πατέρα μου να με εμπλέξει σε μια έρευνα δολοφονίας.

«Θέλησα να έρθω εγώ να σε πάρω για να έχουμε λίγο χρόνο οι δυο μας», μου διευκρίνισε η κυρία Ερμείδη. «Στο σπίτι δε θα μπορούμε να μιλάμε άνετα», συνέχισε. «Κανείς δε θα ξέρει πως γνωριζόμαστε. Υποτίθεται πως εγώ θα σε πρωτοδώ αφού πρώτα θα σε έχει εγκρίνει ο εγγονός μου ως προσωρινή γκουβερνάντα του γιου του».

Έριξα μια λοξή, συνωμοτική ματιά στον οδηγό μας, ο οποίος ήταν ο ίδιος δίμετρος που την είχε φέρει το προηγούμενο απόγευμα.

«Μη σε προβληματίζει ο Ματθαίος», μου είπε σαν να είχεμαντέψει τις σκέψεις μου. «Εκτός από τον Ντίνο, και την οικονομία μας την Ουρανία, είναι ο μόνος που θα ξέρει τους πραγματικούς λόγους της παρουσίας σου. Τον εμπιστεύομαι απόλυτα».

Το βλέμμα μου διασταυρώθηκε με το δικό του μέσα από τον καθρέφτη του οδηγού. Ο Ματθαίος εξέπεμπε την ήρεμη αυτο-

πεποίθηση εκπαιδευμένου γερμανικού λυκόσκυλου και είχε το χαρακτηριστικό σουλούπι ανθρώπου που κάνει πολεμικές τέχνες από το νηπιαγωγείο. Η κυρία Ερμείδη ήταν διαρκώς στο επίκεντρο της προσοχής του, με έναν έντονα προστατευτικό τρόπο, κι έτσι εύκολα μάντεψα πως τελούσε και χρέη σωματοφύλακα. Παρατηρώντας τον όμως μέσα από τον καθρέφτη, συμπέρανα πως το ανάστημά του ξεγελούσε. Ήταν πολύ νεότερος απ' όσο έδειχνε από μακριά. Σχεδόν παιδί.

«Στο σπίτι μπορεί να περάσουν και μέρες χωρίς να συναντηθούμε», με ενημέρωσε η κυρία Ερμείδη.

«Δε μένετε εκεί;» ρώτησα με αφέλεια.

«Μένω στη ανατολική πτέρυγα, ενώ ο εγγονός μου με τον γιο του στη δυτική, εκεί όπου θα μένεις κι εσύ», διευκρίνισε εκείνη.

«Μα που ζείτε, στο *Χίλτον*;» ρώτησα μπερδεμένη.

«Το σπίτι έχει είκοσι δύο δωμάτια», μου εξήγησε.

Για μια στιγμή πίστεψα πως αστειευόταν. Στον δικό μου κόσμο, κτίρια με είκοσι δύο δωμάτια ήταν μόνο ξενοδοχεία ή νοσοκομεία.

«Όταν υπάρχει λόγος θα επικοινωνούμε μέσω του Ντίνου, της Ουρανίας ή του Ματθαίου», συμπλήρωσε.

«Οκεί», συμφώνησα.

«Όχι οκεί σ' εμένα. Δε θέλω ο δισέγγονός μου να μάθει να εκφράζεται έτσι. Θα λες σύμφωνοι, ή μάλιστα ή εντάξει», με διόρθωσε αυστηρά. «Τέλος πάντων... ευτυχώς όλο αυτό δε θα κρατήσει αρκετά ώστε να ασκήσεις αρνητική επίδραση πάνω του...» πρόσθεσε σαν να αποτελούσα δημόσιο κίνδυνο.

Σκέφτηκα να της πω διάφορα που θα δικαίωναν την άποψή της για το πόσο κακή συναναστροφή θα μπορούσα να είμαι, αλλά τα κατάπια.

«Θα φροντίσω με έντεχνο τρόπο να γνωρίσεις όλους όσους παρίστατο στο σπίτι εκείνη τη νύχτα. Έχεις αποστηθίσει τα ονόματα που ανέφερα εχθές στον πατέρα σου;»

«Όχι, αλλά έχω σημειώσεις», είπα βγάζοντας απ' την τσάντα

μου δυο τσαλακωμένα χαρτιά με τις σημειώσεις που είχε κρατήσει ο μπαμπάς μου.

Η κυρία Ερμείδη ρουθούνησε με περιφρόνηση. «Θα πω στον Ντίνο να κάνει μια λίστα με αναγκαία είδη που πρέπει να έχεις. Ευτυχώς ο εγγονός μου λείπει και δε θα σε δει μέχρι αύριο το μεσημέρι. Ελπίζω μέχρι τότε να σε έχουμε σουλουπώσει κάπως...»

«Προλαβαίνουμε να κάνουμε και μια πλαστική στα μπράτσα μου; Θα τα ήθελα λίγο πιο λεπτά», απάντησα επιλέγοντας το χιούμορ αντί για ένα ξέσπασμα θιγμένης αξιοπρέπειας.

Η αίσθηση του χιούμορ της κυρίας Ερμείδη ήταν τόσο οξυμμένη όσο και η μουσική αντίληψη ενός αγριόχοιρου. «Μη λες ανοησίες. Το μόνο που προλαβαίνουμε να κάνουμε είναι να σε ντύσουμε ευπρεπώς και να σε εφοδιάσουμε με κάποια απαραίτητα είδη. Όπως, για παράδειγμα, ένα αξιοπρεπές σημειωματάριο...»

«Έχω σταμπάρει ένα με γελοιογραφίες του Αρκά. Αυτό να πάρουμε!» πρότεινα.

Έστρεψε το βλέμμα της προς τον ουρανό σαν να επέπληττε τον Ύψιστο που επέτρεπε σε κακόγουστα κατακάθια σαν κι εμένα να πιάνουμε χώρο στον πλανήτη.

«Θα το αφήσω ασχολίαστο αυτό», αποφάσισε μεγαλόψυχα. «Πες μου τι λένε οι σημειώσεις σου».

Έφερα τα χαρτιά σε απόσταση ανάγνωσης και άρχισα να αραδιάζω τις πληροφορίες που περιείχαν. «Λοιπόν... εκείνη τη νύχτα είχατε διοργανώσει πρωτοχρονιάτικο ρεβεγιόν. Την ώρα των φόνων, στο σπίτι βρισκόσασταν εσείς, ο σύζυγός σας, ο γιος σας, η νύφη σας, ο συντάιρος του γιου σας με τη σύζυγό του, ο δικηγόρος σας και ο αδελφός της νύφης σας με μια φίλη του».

«Έχεις τα ονόματα όλων;» με ρώτησε.

«Ναι, είναι όλα εδώ», είπα κουνώντας τα χαρτιά που κρατούσα. «Επίσης, στο σπίτι υπήρχαν πέντε μέλη του προσωπικού εκ των οποίων μόνο μία παραμένει ακόμα στην υπηρεσία σας. Είναι η σύζυγος του δεύτερου θύματος».

«Ακριβώς».

«Κυρία Ερμείδη, γιατί πιστεύετε πως κάποιος από τους παριστάμενους ήταν ο δράστης; Απ' ό,τι μου είπε ο πατέρας μου, η αστυνομία κατέληξε στο συμπέρασμα πως ο δολοφόνος έφυγε μετά το έγκλημα, παίρνοντας μαζί του και το όπλο. Όσοι μας αναφέρατε όμως ήταν παρόντες όταν έφτασαν οι αστυνομικοί...»

«Ναι, ήταν. Για τρεις απ' αυτούς όμως δεν ξέρουμε πού βρισκονταν τα κρίσιμα λεπτά που έγιναν οι φόνοι».

«Μα αν ήταν ένας απ' τους παριστάμενους, το όπλο τι το έκανε; Το κατάπιε;»

Η Ερμείδη μού έριξε ένα βλέμμα που γκρέμιζε τοίχους. «Μην ειρωνεύεσαι, νεαρή», είπε με αυστηρότητα ταξίαρχου εν καιρώ πολέμου.

«Με συγχωρείτε», ψέλλισα ζαρώνοντας στη θέση μου. «Σε ποιους τρεις αναφέρεστε;» τόλμησα να ρωτήσω όταν βεβαιώθηκα πως δε θα άνοιγε η οροφή του αυτοκινήτου για να εκτιναχτώ έξω μαζί με το κάθισμα.

«Θα σου πω. Εσύ όμως μη μείνεις σ' αυτό. Ο ένοχος θα μπορούσε να είναι και κάποιος που βρισκόταν στο σαλόνι μαζί μας εκείνη την ώρα και που έβαλε κάποιον άλλο να σκοτώσει. Όλοι είναι ύποπτοι. Σχεδόν όλοι είχαν κίνητρο. Ο μόνος τρόπος να ξεσκεπάσουμε τον πραγματικό ένοχο είναι να μπεις στο μυαλό του».

«Δεν μπαίνω στο μυαλό των ανθρώπων. Στην καρδιά τους μπαίνω», της εξήγησα.

«Μπορείς όμως να διακρίνεις αν κάποιος είναι ένοχος, έτσι δεν είναι;» ρώτησε.

«Μπορώ να διακρίνω αν νιώθει ένοχος, όχι αν είναι», διευκρίνισα.

«Καταλαβαίνω. Είναι όμως δυνατό κάποιος που έχει σκοτώσει δυο ανθρώπους να μη νιώθει τύψεις;» επέμεινε εκείνη.

«Εξαρτάται», απάντησα σκεφτική. «Από το κατά πόσο έχει αμφιβολίες για το αν οι πράξεις του ήταν σωστές ή όχι...»

Η Ερμείδη έδειξε να μην πείθεται. «Μπορείς να δεις αν εγώ έχω τύψεις για κάτι;»

«Όχι για κάτι που κάνατε, αλλά για κάτι που δεν κάνατε. Δε βρήκατε ποτέ τον ένοχο», απάντησα χωρίς δισταγμό.

Με κοίταξε με ανανεωμένο ενδιαφέρον, σαν να είχα μόλις ανεβεί ένα μικρό σκαλοπάτι στην εκτίμησή της.

«Τελικά θα μοιραστώ από τώρα κάποιες απ' τις υποψίες μου μαζί σου. Είχα σκοπό να το κάνω αργότερα όταν θα είχες αποδείξει πως δεν είσαι κομπογιαννίτισσα», είπε πετώντας μου με γενναιοδωρία ένα ψίχουλο εμπιστοσύνης.

«Δεν έχει σημασία τι υποψιάζεστε εσείς. Ό,τι μου λέτε με διαφωτίζει μόνο σε σχέση μ' εσάς, όχι με τους άλλους».

Εκείνη φάνηκε να το σκέφτεται. «Τελικά είσαι πιο ευφυής απ' ό,τι δείχνεις», είπε με μια μικρή νότα έκπληξης. Έβγαλε ένα τάμπλετ από την τσάντα της, το άνοιξε και μου το έδωσε. «Σύρε την οθόνη προς τα αριστερά. Είναι πρόσφατες φωτογραφίες όλων αυτών που θα πρέπει να ερευνήσεις».

Η πρώτη φωτογραφία έδειχνε έναν καλοστεκούμενο εβδομηντάρη τη στιγμή που έβγαινε από ένα αυτοκίνητο. Στην κάτω δεξιά άκρη της φωτογραφίας έγραφε «Θέμης Κυριακίδης, αντιπρόεδρος της Hermes Shipping S.A.».

«Είναι... ήταν ο συνétairos του γιου σας, σωστά;»

«Σωστά», επιβεβαίωσε. «Δεν είναι ακριβώς συνétairos βέβαια. Μικρομέτοχος είναι που αναρριχήθηκε στη διοίκηση. Ήταν στο σαλόνι όταν έγιναν οι φόνοι», συνέχισε. «Θα μπορούσε όμως να το έχει οργανώσει βάζοντας κάποιον άλλον να κάνει το έγκλημα. Επωφελήθηκε αφάνταστα από τον θάνατο του Ορέστη μου», πρόσθεσε με σφιγμένα χείλη.

Ο θυμός που εξέπεμπε είχε αιχμηρά δόντια που απειλούσαν να μπηχτούν στις σάρκες μου. Μετά βίας κρατήθηκα να μην ανοίξω την πόρτα για να πηδήξω στο οδόστρωμα.

«Για δέκα ολόκληρα χρόνια, διοικούσε μόνος του την εταιρεία», συνέχισε εκείνη. «Έκανε ό,τι ήθελε χωρίς να δίνει λόγο σε κανέναν».

«Και μετά τι άλλαξε;» ρώτησα καταπνίγοντας την παρόρμη-

ση να σηκώσω τα χέρια για να προστατευτώ από τη θηριώδη οργή της.

«Μετά, είχε μεγαλώσει αρκετά ο εγγονός μου ώστε να αναλάβει τα ηνία», είπε με ικανοποίηση.

Ευτυχώς, η αναφορά στον εγγονό της λειτούργησε καταπραϋντικά πάνω της. Το μένος της καταλάγιασε αυτόματα.

«Ο εγγονός σας... δεν ήταν στο σπίτι εκείνο το βράδυ;» έκανα το λάθος να ρωτήσω.

«Ο εγγονός μου ήταν δεκαέξι χρόνων τότε, μην τον ανακατεύεις», απάντησε εξαπολύοντας απειλητικούς κεραυνούς με το βλέμμα της.

Αν και δεν είχα ρωτήσει πόσο, αλλά πού ήταν, κατάπια ανατίρρητα την απορία μου.

Η επόμενη φωτογραφία απεικόνιζε μια γυναίκα που χαμογελούσε αυτάρεσκα στον φακό. Η λεζάντα έγραφε «Ελεονώρα Κάντζα-Κυριακίδη».

«Η σύζυγος του συνέταιρου;» ρώτησα αν και ήμουν σίγουρη για την απάντηση.

«Σωστά».

«Είναι πολύ νεότερη απ' τον άντρα της», παρατήρησα.

«Κατά είκοσι χρόνια. Φυσικά επωφελήθηκε κι εκείνη απ' τη δεκαετή παντοδυναμία του συζύγου της... Αλλά δεν τη θεωρώ ύποπτη. Ήταν κι αυτή σε κοινή θέα όταν έγινε το έγκλημα και επιπροσθέτως δεν την έχω ικανή για πολλή σκέψη. Αν όμως ήταν ο άντρας της ο ηθικός αυτουργός, τότε ενδέχεται να το γνωρίζει, επομένως θα είναι καλό να τη... διερευνήσεις... ή ό,τι τέλος πάντων είναι αυτό που κάνεις».

Πέρασα στην επόμενη φωτογραφία. Στην οθόνη εμφανίστηκε ένας βλοσυρός μεσήλικος με έντονα φρυδιά και σοβαρό βλέμμα.

«Περικλής Θεοδώρου», διάβασα φωναχτά τη λεζάντα. «Ο δικηγόρος της οικογένειας;» ρώτησα ρίχνοντας μια κλεφτή ματιά στις σημειώσεις μου.

«Επίσης ύποπτος. Την ώρα του φόνου δεν τον είχα στο οπτι-

κό μου πεδίο. Ισχυρίστηκε πως είχε πάει στη βιβλιοθήκη για να τηλεφωνήσει... Μέχρι τότε πίστευα πως αγαπούσε πραγματικά τον Ορέστη. Ήταν φίλοι από τα φοιτητικά τους χρόνια. Τώρα πια όμως αμφιβάλλω πολύ για το πόσο ειλικρινή ήταν τα αισθήματά του».

«Γιατί; Τι άλλαξε;» ρώτησα.

Η Ερμείδη έσφιξε τα δόντια. «Αυτό ελπίζω πως θα μου το πεις εσύ...» απάντησε αινιγματικά.

Επόμενη φωτογραφία. «Παύλος Δημητρόπουλος», διάβασα, παρατηρώντας τον πενηντάρη που απεικόνιζε. Είχε ένα φιλήδονο και περιπαιχτικό ύφος, κάπως παράταιρο με την ηλικία του.

«Ένας αχρείος! Ένα αργόσχολο παράσιτο!» είπε με αηδία. «Ο κουνιάδος του γιου μου», διευκρίνισε. «Την ώρα του φόνου έλειπε απ' το σαλόνι. Είχε συνοδεύσει τη φίλη του στο αυτοκίνητό της. Κατά τη γνώμη μου είναι πολύ ύποπτος. Θα μπορούσε κάλλιστα να έχει σκοτώσει τον γιο μου και τον Αργύρη και μετά να μπήκε σαν κύριος στο σπίτι κάνοντας τον ανήξερο».

«Ο Αργύρης ήταν ο κηπουρός;» ρώτησα προσπαθώντας να ανακαλέσω στη μνήμη μου τις συνθήκες των φόνων όπως μου τις είχαν περιγράψει ο πατέρας μου και ο Έβανς.

«Ακριβώς».

Ξαφνικά ένιωσα πως κάτι στην ατμόσφαιρα του αυτοκινήτου είχε αλλάξει δραματικά και μου αποσπούσε την προσοχή. Ήταν σαν να είχαν συναντηθεί δύο ψυχρά ρεύματα αέρα, φορτωμένα με οργισμένη πίκρα. Το ένα προερχόταν σταθερά από την κυρία Ερμείδη. Το άλλο με χτύπησε ορμητικό και απρόσμενο από τη θέση του οδηγού.

«Κράτα στο μυαλό σου πως αυτό το θρασίμι, ο Δημητρόπουλος, ίσως είχε πολύ δυνατό κίνητρο», τόνισε η Ερμείδη διεκδικώντας την προσοχή μου.

«Δηλαδή;» ρώτησα.

«Πήγαινε στην επόμενη φωτογραφία», με παρότρυνε αποφεύγοντας να δώσει εξηγήσεις.

Υπάκουσα πρόθυμα ελπίζοντας πως η επόμενη φωτογραφία ίσως ηρεμούσε τα πνεύματα. Δυστυχώς όμως, η εικόνα της γυναίκας που εμφανίστηκε, με την επιγραφή Λίλιαν Δημητροπούλου-Ερμείδη, φούντωσε περισσότερο την ηλικιωμένη. Τουλάχιστον ο Ματθαίος είχε κατεβάσει στο μεταξύ οκτάβα, κάνοντας πιο ανεκτές τις συνθήκες εργασίας μου.

«Είναι πολύ όμορφη», ξεστόμισα αυθόρμητα. Συνήθως δεν πολυπροσέχω την εξωτερική εμφάνιση των ανθρώπων, αλλά η γυναίκα της φωτογραφίας ήταν πραγματική καλλονή. Παρότι φαινόταν να έχει πατήσει στη δεκαετία των πενήντα, τα χαρακτηριστικά της θύμιζαν θεές του κινηματογράφου.

«Ναι, είναι όμορφη. Εξωτερικά...» δήλωσε με νόημα η ηλικιωμένη. «Είναι η νύφη μου, η γυναίκα του Ορέστη. Κι αν οι υποψίες μου είναι βάσιμες, αυτή κρύβεται πίσω απ' όλα».

Η πρώτη μου βόλτα σε συνθήκες VIP τερατίστηκε λίγο πριν φτάσουμε στο σπίτι. Η κυρία Ερμείδη με τη γνωστή της λεπτότητα με ενημέρωσε πως ήταν ανεπίτρεπτο να με δει το προσωπικό να καταφτάνω με τη λιμουζίνα. Αποβιβάστηκα σε μια πιάνο ταξί και έκανα την υπόλοιπη διαδρομή ως κοινή θνητή.

Το πρώτο πράγμα που αντίκρισα φτάνοντας έξω από την οικία της οικογένειας Ερμείδη ήταν μια σιδερένια πύλη τριών μέτρων και το φυλάκιο της ασφάλειας. Έδωσα το όνομά μου για να μας επιτρέψουν την είσοδο και το ταξί ακολούθησε το ασφαλτοστρωμένο δρομάκι που οδηγούσε στο κύριο οίκημα διασχίζοντας ατελείωτους, περιποιημένους κήπους.

Στην κύρια είσοδο του σπιτιού με υποδέχτηκε χαμογελαστός ο Ντίνος.

«Καλωσόρισες, Μελίνα», μου είπε συγκρατημένα. Το περιβάλλον δεν επέτρεπε φωνακλάδικες αγκαλιές και σβουριχτά φιλιά κι έτσι περιοριστήκαμε σε μια τυπική χειραψία.

«Κλείσε το στόμα σου, καρφώνεσαι», μου ψιθύρισε καθώς διασχιζαμε το χολ. «Βέβαια, σε καταλαβαίνω. Είναι πολύ εντυπωσιακό», πρόσθεσε εξίσου χαμηλόφωνα.

«Είναι κάπως... μεγάλο», παρατήρησα βλακωδώς. Η περιγραφή μου ήταν τόσο φτωχότερη από την πραγματικότητα όσο εγώ από την κυρία Ερμείδη.

«Εδώ είμαστε στη νότια πτέρυγα του σπιτιού», με ενημέρωσε ο Ντίνος. «Εσύ θα μείνεις στη δυτική, εκεί όπου μένουν ο κύριος Ερμείδης κι ο μικρός Ορέστης. Επιστρέφουν αύριο από το Λονδίνο, οπότε θα έχεις λίγο χρόνο να εγκλιματιστείς πριν αναλάβεις τα καθήκοντά σου. Πάμε να αφήσεις τη βαλίτσα σου και να φρεσκαριστείς και μετά θα σου κάνω μια πλήρη ξενάγηση».

«Τι να το κάνω το φρεσκάρισμα, από το Περιστέρι έρχομαι, όχι απ' την Αυστραλία».

Ο Ντίνος μου έριξε μια λοξή ματιά, σκανάροντας αστραπιαία την εικόνα μου απ' την κορφή ως τα νύχια. Δε χρειαζόταν να είμαι υπερ-ενσυναισθητική για να αντιληφθώ την αποδοκιμασία του.

«Πάμε στο δωμάτιό σου και θα τα πούμε...»

Το δωμάτιο που θα με φιλοξενούσε ήταν απ' την κεντρική είσοδο δυο τοιγάρα δρόμος. Ή τέλος πάντων έτσι μου φάνηκε. Κάτι οι μεγάλες αποστάσεις, κάτι ο χριστουγεννιάτικος διάκοσμος που κυριαρχούσε παντού, ένιωθα σαν να είμαι σε εμπορικό κέντρο.

«Ξέρεις τι λείπει από εδώ μέσα;» ρώτησα τον Ντίνο.

«Δε νομίζω πως λείπει κάτι».

«Κι όμως. Χρειάζονται καθραρισμένοι χάρτες ανά διαστήματα, με την ένδειξη “βρίσκεστε εδώ”. Πες πως κατουριέμαι. Πώς θα βρω την τουαλέτα;»

«Να κατουριέσαι; Τι έκφραση είναι αυτή; Πού νομίζεις πως βρίσκεσαι;» με μάλωσε ψιθυριστά ο Ντίνος.

«Γιατί, εδώ δεν κατουριούνται; Έχουν σύστημα ανακύκλωσης ούρων στα νεφρά τους;»

Απαξιώντας να μου λύσει την απορία, άνοιξε μια λευκή πόρτα και παραμέρισε για να περάσω πρώτη.

Το δωμάτιο ήταν διπλάσιο από το διαμέρισμα των φοιτητικών μου χρόνων στον Βόλο. Μόνο το υπέρδιπλο κρεβάτι θα ήταν αρκετό για να τηγάρει ασφυκτικά η φοιτητική μου γκαρσονιέρα.

«Άνοιξε τη βαλίτσα σου», μου είπε επιτακτικά ο Ντίνος όταν έκλεισε πίσω μας την πόρτα. Το καθωσπρέπει ύφος του είχε πάει περίπατο.

«Ορκίζομαι πως δεν έχω φέρει εκρηκτικά», τον διαβεβαίωσα.

«Έλα, μη χασομεράς, έχουμε πολλά να κάνουμε!» είπε και μου πήρε τη βαλίτσα απ' το χέρι.

Την τοποθέτησε σε μια πτυσσόμενη, δερμάτινη βάση και την άνοιξε βιαστικά. Άρχισε να την αδειάζει ανυπόμονα, εκσφενδονίζοντας το περιεχόμενό της στο κρεβάτι, ενώ εγώ ξεκίνησα να εξερευνώ τον χώρο.

«Έχει και εσπρεσιέρα!» αναφώνησα ενθουσιασμένη.

«Έχεις μόνο ένα ζευγάρι παπούτσια...» μου ανταπάντησε χωρίς κανένα ενθουσιασμό.

«Ωωω... έχει και μεγάλη βεράντα!» είπα τραβώντας τις κουρτίνες.

«Ωωω... οι πιτζάμες σου έχουν ροζ ελεφαντάκια...» σχολίασε, έτοιμος να βάλει τα κλάματα.

«Καλά, τι κάνουν σε αυτό το μπάνιο, παραθέτουν δείπνο οχτώ ατόμων; Και γιατί έχει τρύπες η μπανιέρα;»

«Είναι τζακούζι και το ερώτημα που θα έπρεπε να σε απασχολεί είναι γιατί έχουν τρύπες οι κιλότες σου!»

«Δεν πήρα τις καλές μου... δεν έχω σκοπό να κάνω μάθημα στο παιδί με την κιλότα!» υπερασπίστηκα με σθένος τις ενδυματολογικές επιλογές μου.

«Γιατί; Έχεις σκοπό να του κάνεις μάθημα με φθαρμένα πουλόβερ και ξεθωριασμένα τζιν;»

Επέστρεψα από την εξερεύνηση του μπάνιου και σάθηκα δίπλα του.

«Η εμπειρία λέει πως τα παιδιά νιώθουν πιο άνετα όταν ακολουθείς τον δικό τους ενδυματολογικό κώδικα», είπα με ύφος αυθεντίας.

«Ο ενδυματολογικός κώδικας του Ορέστη δεν περιλαμβάνει τίποτα φθαρμένο και ξεθωριασμένο!» με διαβεβαίωσε.

«Με σμόκιν κυκλοφορεί;» απόρησα.

Στράφηκε προς το μέρος μου βγάζοντας έναν βαθύ αναστεναγμό.

«Κοίτα, Μελίνα...» άρχισε να λέει αναζητώντας τις κατάλληλες λέξεις. «Ο Ορέστης είναι παιδί και ως γνωστόν τα παιδιά σε λατρεύουν με την πρώτη ματιά. Για να γίνεις δεκτή όμως ως παιδαγωγός του, έστω και προσωρινά, πρέπει να σε εγκρίνει ο πατέρας του. Δεν αρκούν οι δικές μου συστάσεις. Θα σε περάσει από ιερά εξέταση. Και σε προειδοποιώ πως η κυρία Λάνκαστερ έχει βάλει πολύ ψηλά τον πήχη. Ο κύριος Ερμείδης την έχει περιπολλού και είναι βέβαιο πως θα σε συγκρίνει μαζί της!»

«Η κυρία πώς την είπες είναι η κανονική παιδαγωγός του;»

«Ναι, ακριβώς. Μαργαρίτα Αριστείδου-Λάνκαστερ. Ελληνοβρετανίδα. Πήρε μια μικρή περιουσία από την κυρία Ερμείδη για να προφασιστεί πως έπρεπε να λείπει εκτάκτως για δεκαπέντε μέρες».

Ολοκλήρωσε το θλιβερό καθήκον της εξερεύνησης των πενιχρών περιεχομένων της βαλίτσας μου και στράφηκε προς το μέρος μου. «Αύριο θα πάμε για ψώνια. Θα πρέπει να σε εφοδιάσω με αρκετά ρούχα και αξεσουάρ για δύο εβδομάδες», είπε και κοίταξε το ρολόι του. «Είναι ώρα για το τηλεφώνημα», διαπίστωσε και έβγαλε από μια τσέπη του σακακιού του το κινητό του.

Κάλεσε έναν αριθμό κι έβαλε το κινητό σε ανοιχτή ακρόαση. Αμέσως μετά το πρώτο κουδούνισμα, η φωνή του Έβανς απλώθηκε στο δωμάτιο.

«Εδώ Άλφα. Παρέλαβες το γαλακτομπούρεκο;» ρώτησε κοφτά.

«Ποιο γαλακτομπούρεκο; Η μανούλα το έφτιαξε;» ρώτησα με λαχτάρα.

«Εσένα εννοεί. Είναι η κωδική σου ονομασία», μου αποκάλυψε ο Ντίνος.

«Εγώ γαλακτομπούρεκο; Γιατί όχι κάτι πιο σικ; Μια μπλακ φόρεστ ας πούμε!» παραπονέθηκα.

«Μελένια μου, είσαι σε ανοιχτή ακρόαση», ακούστηκε η φωνή της μανούλας. «Έφτασες καλά;»

«Είχαμε κάτι κενά αέρος και ταλαιπωρήθηκα λίγο στο τελωνείο, αλλά όλα καλά...»

«Μελίνα μου, μην ειρωνεύεσαι τη μανούλα!» παρενέβη ο πατέρας μου.

«Ναι, μανούλα μου, καλά έφτασα...» είπα μετανιωμένη. «Εσείς όλοι καλά;»

«Δεν είναι τυπικό το τηλεφώνημα!» διέκοψε βάρβαρα την οικογενειακή επανένωση ο Έβανς. «Συγκεντρωθείτε σας παρακαλώ! Δύο, ανάφερε!»

«Παρέλαβα κανονικά. Ετοιμαζόμαστε για επιτόπια αυτοψία», πήρε την πάσα ο Ντίνος απαντώντας στο κωδικό όνομα «Δύο».

«Κανονικά, αδελφούλη, εσύ έπρεπε να είσαι ο Δύο. Μια που είσαι νούμερο δηλαδή... Μπαμπά, εσύ ποιος είσαι;» ρώτησα.

«Σε αυτή την υπόθεση ο αδελφός σου έχει τον πρώτο λόγο...» απάντησε ο μπαμπάς μου. «Τέλος πάντων... Είμαι ο Δέκα... μη με ρωτήσεις γιατί, δεν έχω ιδέα...»

«Ισχύει το ραντεβού;» τον έκοψε ο Έβανς.

«Ναι, ό,τι έχουμε πει», απάντησε ο Ντίνος.

«Ποιο ραντεβού;» ρώτησα αρχίζοντας να νιώθω πράγματι σαν παραμελημένο γαλακτομπούρεκο. Αν δηλαδή μπορούσε να υπάρξει τέτοιο πράγμα.

«Τέλος», είπε ο αδελφός μου χωρίς να διευκρινίσει και έκλεισε το τηλέφωνο.

«Δεν το πιστεύω ότι παίρνεις στα σοβαρά τις βλακειές του!» μάλωσα τον Ντίνο.

«Το μωρό μου ζει το όνειρό του. Και είμαι αποφασισμένος

να το ζήσω μαζί του», δήλωσε εκείνος. Από το στόμα του ξεχύθηκε ένα κύμα από νοερές ροές πεταλούδες που με παρέσυραν στη ρομαντική του διάθεση.

Ένα απ' τα συμπτώματα της ιδιαίτερης ιδιοσυγκρασίας μου είναι πως τα περισσότερα συναισθηματικά σήματα που λαμβάνω συνοδεύονται από εικόνες και μουσική υπόκρουση. Στο μυαλό μου υπάρχει σχεδόν μόνιμα μια οθόνη που συνταιριάζει συναισθήματα με εικόνες και μια ζωντανή ορχήστρα που ντύνει μουσικά την πραγματικότητα. Εκείνη τη στιγμή στ' αυτιά μου άκουγα πεντακάθαρα την Αλίκη Βουγιουκλάκη να τραγουδά «τ' αγόρι μου, τ' αγόρι μου, τ' αγόρι μου, γλυκό και τραγανό σαν καραμέλα...»

«Είσαι έτοιμη για την ξενάγηση;» με ρώτησε διαλύοντας το σύννεφο με τις πεταλούδες.

«Ξενάγηση; Για τουρίστρια με πέρασες; Πάμε να κάνουμε μια επιτόπια αντοψία!»

«Σωστά», επιδοκίμασε τον επαγγελματισμό μου. «Ακολούθησέ με».

Βγήκαμε απ' το δωμάτιό μου και στρίψαμε αριστερά. Σταματήσαμε έξω από μια πόρτα δίπλα στη δική μου. «Εδώ είναι το δωμάτιο του Ορέστη», με ενημέρωσε και μου έκανε νόημα να τον ακολουθήσω στο εσωτερικό του.

Προχώρησα μέσα και παρατήρησα τον χώρο. «Κατοικείται πραγματικά αυτό το δωμάτιο;» ρώτησα.

«Τι εννοείς;» απόρησε ο Ντίνος.

«Επικρατεί μια αφύσικη τάξη. Μοιάζει με εκθεσιακό χώρο παιδικής επίπλωσης», εξήγησα.

«Δεν έχεις γνωρίσει την κυρία Λάνκαστερ, γι' αυτό απορείς», μου απάντησε.

Αθελά μου έβγαλα έναν αναστεναγμό. «Πλανάται μια μελαγχολία στην ατμόσφαιρα», μουρμούρισα μιλώντας περισσότερο στον εαυτό μου.

«Η αλήθεια είναι πως ο Ορέστης δεν είναι και το πιο χαρούμενο παιδί...» σχολίασε.

«Πού είναι τώρα;» ρώτησα, με μια αδιόρατη αίσθηση πως κάτι είχα ξεχάσει.

«Σ' το είπα και νωρίτερα, στο Λονδίνο».

«Καλά, δεν έχει σχολείο;» ρώτησα.

Ο Ντίνος ανασήκωσε τους ώμους του αδιάφορα. «Έχασε μια μέρα την Παρασκευή και θα χάσει κι άλλη μια αύριο. Σιγά το πράγμα».

«Και τι κάνει στο Λονδίνο;»

«Ο κύριος Ιάσοντας έχει δουλειές στο Λονδίνο. Έχει γραφεία εκεί και πηγαίνει πολύ συχνά. Αυτή τη φορά πήρε μαζί του και τον Ορέστη για να δει τους παππούδες του από τη μεριά της μακαρίτισσας της μητέρας του. Μεγάλο σόι κι αυτοί. Τραπεζίτες. Ε, θα μου πεις ποια θα παντρευόταν ο κύριος Ιάσοντας, εμένα;»

«Είναι γκέι;» ρώτησα αδιάφορα.

«Δυστυχώς όχι. Μην πεις στον Έβανς ότι το είπα αυτό. Τέλος πάντων. Έχει πάει μαζί τους και η κυρία Λάνκαστερ, η οποία θα συνοδεύει το παιδί για όσο θα βρίσκεται εκεί και μετά θα παραμείνει στο Λονδίνο για δεκαπέντε μέρες, ώστε να έρθεις εσύ εδώ».

«Πώς πέθανε η μητέρα του Ορέστη;» ρώτησα.

«Μα καλά ειδήσεις δε βλέπεις;»

«Όχι, σ' το έχω πει τόσες φορές πως δε βλέπω!» του θύμισα.

«Σωστά, έχεις δίκιο. Σκοτώθηκε στην Ελβετία πριν από πέντε χρόνια, δυο χρόνια πριν πιάσω δουλειά εδώ. Δυστύχημα στο σκι».

Πήγε μέχρι την ανοιχτή πόρτα και κοίταξε δεξιά κι αριστερά στον διάδρομο. Ξαναγύρισε και έφερε το πρόσωπό του κοντά στο αντί μου. «Ο Άλφα υποψιάζεται πως μπορεί και να μην ήταν τυχαίο», ψιθύρισε συνωμοτικά.

«Ο Άλφα υποψιάζεται τον κυρ Ανέστη τον περιπτερά πως είναι δολοφόνος κατά συρροήν!» του θύμισα διαλύοντας με μια νευρική κίνηση τις πολύχρωμες πεταλούδες που ξανάκαναν την εμφάνισή τους.

«Με λένε Μελίνα
και είμαι ντερ-ενσυναισθη-
τική. Διαβάζω τους άλλους σαν "ανοιχτό
βιβλίο". Κανείς δεν μπορεί να μου κρυφτεί ή να με
ξεγελάσει. Γι' αυτό και μου ανατέθηκε η εξιχνίαση δύο φό-
νων που πρόκειται να παραγραφούν σε δεκαεφτά ημέρες.
Κανονικά θα ήταν εύκολο. Δυστηχώς, όμως, ο βασικός μου
ύποπτος είναι εντελώς απρόσβλητος από
τις ιδιαίτερες ικανότητές μου. Και επι-
πλέον... είμαι βαθιά, παράφορα και ανα-
πόδραστα ερωτευμένη μαζί του».

Η

Μελίνα δείχνει αλλά δεν εί-
ναι ένα συνηθισμένο κορίτσι.
Με όπλο τη συναισθηματική
της τηλεπάθεια αναλαμβάνει όχι μόνο
να εξιχνιάσει ένα παλιό έγκλημα αλλά
και να ξαναφέρει την ευτυχία σε μια
οικογένεια που την έχει στερηθεί.
Ακατανίκητοι σύμμαχοί της σε αυτό το
εργχείρισμα, ένας χαρισματικός εφτά-
χρονος, το αστείρευτο κέφι της και ο
Σάκης Ρουβάς...

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-5121-3

9 786180 151213

ΚΑΤ. ΠΡΟΤΥΠΟ: 20575